

[Ole Espersen]

klart, at det, som en række partier ønskede: en samlet indsats fra alle befolkningsgruppers side, nok ikke skulle tages efter pålydende. Man får indtryk af, at der er partier, der alene har ønsket at sætte ind mod lønindkomsterne. Havde vi haft et samfund, hvor vi centralt kunne regulere alle lønninger og alle formueforhold, kunne den økonomiske politik naturligvis være tilrettelagt herefter, men et sådant samfund har vi ikke, og jeg tror heller ikke, at de borgerlige partier ønsker sig det – det gør vi heller ikke i socialdemokratiet.

Men når vi ikke har et sådant samfund, hvor vi centralt kan regulere lønninger og formueforhold, må vi jo alle sammen finde os i, at vi bruger de andre midler, der så er nødvendige for at sikre en rimelig byrdefordeling. Det er baggrunden for, at der i den helhedsløsning, som regeringen har lagt frem, er en hel del andet end det, der blot vedrører lønudvikling, og dette andet er ikke blot ideologiske frynsere eller rent socialdemokratisk partipolitik, som nogle ønsker at sige det. Det er et led i en samlet plan, og denne samlede plan og dens enkelte led er nødvendige for, at bl. a. partiet venstres krav om, at alle befolkningsgrupper skal yde en indsats, også bliver realiseret. Det er lovforslag, der berører en udvikling inden for visse skatteregler, der har vist sig især at begunstige bestemte persongrupper. Det er lovforslag, der drager omsorg for, at grupper af personer, der måske kunne nyde vældig godt af et pristop uden at blive berørt af en lønbegrænsning, også kommer til at yde deres bidrag. Det er lovforslag, der drager omsorg for, at de, der allerede tidligere har givet afkald på indtægter, de kunne forvente, får ret til at forvalte de midler, der er opsamlet på grund af deres afkald. Det er lovforslag, der i al almindelighed skal sikre, at en skæv udvikling i vores samfundsøkonomi, en stærkt inflatorisk udvikling, bremses. Endelig er det et beslutningsforslag om medejendomsret og medbestemmelse, som uden at fjerne nogen som helst kapital fra erhvervslivet er rimeligt over for dem, der nu lider tab i deres realløn til fordel for kapitaltilvækst inden for det private erhvervsliv, og dermed også til fordel for konkurrenceevnen. Medejendomsret og medbestemmelse er i virkeligheden et tilbud om at være med til at skabe et bedre klima inden for vores produktion. Det er et tilbud,

som i allerhøjeste grad hviler på frivillighed, som alene hviler på frivillighed, når det drejer sig om spørgsmålet om, hvorvidt overskuddet skal placeres i den enkelte virksomhed eller ej. Der er ikke tale om nogen som helst form for tvangsplacering.

Der er politikere, og der er dagblade, som i de seneste dage har beklaget sig voldsomt over indgreb i forventede rettigheder eller forventede kapitaltilvækster, og der er tale om indgreb, og der vil blive tale om skuffede forventninger, men de, der taler så højt herom, har, så vidt jeg har bemærket, ikke på noget tidspunkt nævnt, at dyrtidsreguleringen for lønmodtagergrupperne er det eneste værn, der gennem årtier har været mod en lønudhuling. Det er et værn, som det har kostet arbejderklassen mange år og megen møje at etablere. Disse grupper, jeg nævnte, forventer åbenbart, at den arbejdende del af befolkningen uden at kny skal give afkald på dette værn mod lønudhuling, skal give afkald på denne ældgamle, velerhvervede rettighed, som dyrtidsreguleringen er, uden nogen som helst sikkerhed for, at andre grupper, som ofte får deres indtægter på en noget nemmere måde, også skal give deres rimelige afkald.

Jeg synes, det er en urimelig holdning i en situation som den, vi befinder os i, og jeg synes, at de, der giver udtryk for den, varetager særinteresser på en måde, som ikke er acceptabel.

Men lad mig understrege, at denne kritik, denne voldsomme kritik, der også har været, ikke forskrækker den socialdemokratiske gruppe, lige så lidt som vi lod os forskrække for nogle uger siden, da de samme grupper søgte at beskytte spekulationsgevinster i forbindelse med udstykning af ejerlejligheder.

Der er kommet voldsomme protester fra landbruget. Det overraskede noget, for netop landbruget er kendt for samarbejde og solidaritet, bl. a. i form af andelsbevægelserne. Landbruget, hvis situation ikke forværres af indgrebene, vil stilles bedre end de øvrige befolkningsgrupper og modsætter sig planen om særavgiften. Man vil vist, har jeg forstået det, ikke være med til at fordele de 200 mill. kr., som regeringen har lovet til særlig vanskelig stillede landmænd. Det overrasker og gør påstanden om den store krise mindre troværdig.

Vi fornemmer, at landbruget har visse organisatoriske problemer, men jeg vil sige til